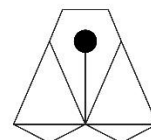


NEWLAW**Δικηγορική Εταιρεία Τσιλώνης-Βογιατζόγλου**✉ Τσιμισκή 10, 1^{ος} ορ., 546 24 Θεσσαλονίκη

☎ Τηλ.: + 30 2310 551501

☎ Fax: + 30 2310 261503

✉ newlaw@newlaw.gr

**NEWLAW**

Απόφαση 602 / 2014 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 602/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Σπυριδωνα Μιτσιάλη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωάννη Γιαννακόπουλο - Εισηγητή, Ειρήνη Κιουρκτσόγλου-Πετρουλάκη, Βασίλειο Καπελούζο και Πάνο Πετρόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 2 Απριλίου 2014, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεωργίου Παντελή (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσιόντος- κατηγορουμένου Θ. Χ. του Μ., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Μιχαήλ Παπαζήση, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 874/2013 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσιών-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 27 Δεκεμβρίου 2013 αίτησή του αναίρέσεως όπως αυτή διαμορφώθηκε με τους από 11 Μαρτίου 2014 προσθέτους λόγους, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 98/2014.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσειόντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης και οι επ' αυτής πρόσθετοι λόγοι.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 386 παρ. 1 του Π.Κ., "όποιος, με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, βλάπτει ξένη περιουσία, πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και αν η ζημία είναι ιδιαίτερα μεγάλη με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης, απαιτούνται α) σκοπός του δράστη να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος χωρίς να προσαπαιτείται και η πραγματοποίηση του οφέλους, β) εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, από την οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος και προέβη στην επιζήμια για τον ίδιο ή άλλον πράξη, παράλειψη ή ανοχή και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία να τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με τις παραπλανητικές ενέργειες και τις παραλείψεις του δράστη, χωρίς να απαιτείται ταυτότητα παραπλανηθέντος και ζημιωθέντος. Ως γεγονότα, κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως, νοούνται τα πραγματικά περιστατικά που ανάγονται στο παρελθόν ή στο παρόν, όχι και εκείνα που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον, όπως είναι οι απλές υποσχέσεις ή συμβατικές υποχρεώσεις. Όταν, όμως, οι τελευταίες συνοδεύονται ταυτόχρονα με ψευδείς διαβεβαιώσεις και παραστάσεις άλλων ψευδών γεγονότων, που αναφέρονται στο παρόν ή το παρελθόν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δημιουργούν την εντύπωση της μελλοντικής εκπληρώσεως με βάση την εμφανιζόμενη ήδη στο παρόν ψευδή κατάσταση πραγμάτων από τον δράστη, που έχει ειλημμένη την απόφαση να μην εκπληρώσει την υποχρέωσή του, τότε θεμελιώνεται το έγκλημα της απάτης. Περιουσία νοείται το σύνολο των οικονομικών αγαθών του προσώπου που έχουν χρηματική αξία, βλάβη δε της περιουσίας είναι η μείωση αυτής, δηλαδή η επί έλαττον διαφορά μεταξύ της χρηματικής αξίας την οποία είχε προ της διαθέσεως που προκλήθηκε με την απατηλή συμπεριφορά και εκείνης που απέμεινε μετά από αυτήν. Βλάβη της περιουσίας υπάρχει έστω και αν ο παθών έχει ενεργό αξίωση προς ανόρθωσή της. Χρόνος τελέσεως της απάτης θεωρείται εκείνος κατά τον οποίο ο δράστης

ενήργησε και ολοκλήρωσε την απατηλή συμπεριφορά του, δηλαδή προέβη στις ψευδείς παραστάσεις, εξαιτίας των οποίων παραπλανήθηκε ο παθών ή τρίτος. Είναι αδιάφορος τυχόν μεταγενέστερος χρόνος επελεύσεως της ζημίας του παθόντος, με την οποία ολοκληρώνεται η απάτη, καθώς και ο χρόνος που επιχειρήθηκε η ζημιογόνος ενέργεια ή παράλειψη του παθόντος. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη της παρ. 3 του ίδιου άρθρου, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 14 παρ. 4 του Ν. 2721/1999, η απάτη προσλαμβάνει κακουργηματικό χαρακτήρα και τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών α) αν ο υπαίτιος διαπράττει απάτες κατ' επάγγελμα ή κατά συνήθεια και το συνολικό όφελος ή η συνολική ζημία υπερβαίνουν το ποσό των 5.000.000 δρχ. ή των 15.000 ευρώ, σύμφωνα με την καθορισθείσα από τη διάταξη του άρθρου 5 του Ν. 2943/2001 επίσημη αντιστοιχία και β) αν το περιουσιακό όφελος ή η προξενηθείσα ζημία υπερβαίνει συνολικά το ποσό των 25.000.000 δρχ. ή των 73.000 ευρώ. Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι, για να είναι η απάτη κακούργημα, πρέπει α) ο υπαίτιος να διαπράττει απάτες κατ' επάγγελμα ή κατά συνήθεια και συγχρόνως το συνολικό όφελος ή η συνολική ζημία του παθόντος να υπερβαίνει το ποσό των 5.000.000 δρχ. ή των 15.000 ευρώ ή β) το όφελος που επεδίωκε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε να υπερβαίνουν συνολικά το ποσό των 25.000.000 δρχ. ή των 73.000 ευρώ. Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1, 2 του ν. 4055/12.3.2012, του οποίου η ισχύς άρχισε κατ' άρθρο 110 αυτού από 2.4.2012, ήτοι πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το προβλεπόμενο στις διατάξεις της περ. α' και β' της παρ. 3 του άρθρου 386 του ΠΚ ποσό των 15.000 και 73.000 ευρώ αντίστοιχα, αναπροσαρμόζεται στο ποσό των 30.000 και 120.000 ευρώ αντίστοιχα. Δηλαδή, η απάτη διώκεται πλέον σε βαθμό κακουργήματος, α) αν ο υπαίτιος διαπράττει απάτες κατ' επάγγελμα ή κατά συνήθεια και το συνολικό όφελος ή η συνολική ζημία υπερβαίνουν το ποσό των 30.000 ευρώ αντί 15.000 ευρώ ή β) αν το περιουσιακό όφελος ή η προξενηθείσα ζημία ή βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 120.000 αντί των 73.000 ευρώ. Τέλος, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 13 στοιχ. στ' ΠΚ, κατ' επάγγελμα τέλεση του εγκλήματος συντρέχει όταν, από την επανειλημμένη τέλεση της πράξεως ή από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης, προκύπτει σκοπός του δράστη για πορισμό εισοδήματος. Για τον χαρακτηρισμό της κατ' επάγγελμα τελέσεως, αντικειμενικά μεν απαιτείται η επανειλημμένη τέλεση και δεν είναι αναγκαία η προηγούμενη καταδίκη, υποκειμενικά δε σκοπός του δράστη να πορισθεί εισόδημα από την επανειλημμένη τέλεσή του. Το στοιχείο της επανειλημμένης τελέσεως ενυπάρχει (και) επί εγκλήματος κατ' εξακολούθηση, το οποίο αποτελείται από περισσότερες αυτοτελείς μερικότερες πράξεις, ενώ εάν δεν υπάρχει επανειλημμένη τέλεση, αρκεί

για το κατ' επάγγελμα να διαπιστώνεται ότι η αξιόποινη πράξη τελείται μεν για πρώτη φορά, όχι όμως ευκαιριακά, αλλά βάσει σχεδίου, δηλαδή όταν από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης και την οργανωμένη ετοιμότητά του με πρόθεση επανειλημμένης τελέσεως προκύπτει σκοπός του για πορισμό εισοδήματος. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 308 παρ. 1 εδ. α του ΠΚ, που ορίζει ότι "όποιος με πρόθεση προξενεί σε άλλον σωματική κάκωση ή βλάβη της υγείας του τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι τριών ετών", 310 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, που ορίζει ότι "αν η πράξη του άρθρου 308 είχε επακόλουθο τη βαριά σωματική ή διανοητική πάθηση του παθόντος επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών" και 29 του ΠΚ, που ορίζει ότι "στις περιπτώσεις όπου ο νόμος ορίζει ότι κάποια πράξη τιμωρείται με βαρύτερη ποινή, όταν έχει ορισμένο αποτέλεσμα, η ποινή αυτή επιβάλλεται μόνο αν το αποτέλεσμα αυτό μπορεί να αποδοθεί σε αμέλεια του δράστη", συνάγεται ότι, για τη στοιχειοθέτηση του τιμωρούμενου σε βαθμό πλημμελήματος εγκλήματος της βαριάς σωματικής βλάβης, η οποία σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 310 ΠΚ υπάρχει, ιδίως, αν η πράξη προξένησε στον παθόντα κίνδυνο ζωής ή βαριά και μακροχρόνια αρρώστια ή σοβαρό ακρωτηριασμό ή αν τον εμπόδισε σημαντικά και για πολύ χρόνο να χρησιμοποιεί το σώμα ή τη διάνοιά του, απαιτείται: α) πρόκληση σωματικής κάκωσης ή βλάβης της υγείας άλλου, β) δόλος του δράστη κατευθυνόμενος στην παραγωγή σωματικής κάκωσης ή βλάβης της υγείας του άλλου, αρκεί δε και ενδεχόμενος, και γ) η πράξη να είχε ως επακόλουθο την βαριά σωματική ή διανοητική πάθηση του παθόντος, το αποτέλεσμα δε αυτό να οφείλεται σε αμέλεια του δράστη.

Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως της από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερος, διότι ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και εξυπακούεται ότι υπάρχει

σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως την εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξεως ή ορισμένο περαιτέρω σκοπό. Όταν, όμως, πρόκειται για ενδεχόμενο δόλο, η αιτιολογία πρέπει να εκτείνεται και στο δόλο και να αιτιολογείται ιδιαίτερα η ύπαρξή του και ειδικότερα τόσο το στοιχείο της προβλέψεως του εγκληματικού αποτελέσματος, όσο και το στοιχείο της αποδοχής του και δη ότι ο δράστης την κρίσιμη χρονική στιγμή της πράξεως ή της παραλείψεώς του δεν απώθησε από τη συνείδησή του το εγκληματικό αποτέλεσμα που είχε προβλέψει και, εντεύθεν, το επιδοκίμασε. Δεν αποτελεί, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογήσεως και αναφοράς κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη συσχετίσεως των αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (Ολ. ΑΠ 3/2008).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη 874/2013 απόφασή του, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα απάτης σε βάρος της Ε. Θ., από δράστη που διαπράττει απάτες κατ' επάγγελμα, με συνολικό όφελος και αντίστοιχη ζημία της παθούσας που υπερβαίνει το ποσό των 15.000 ευρώ, αλλά και των 73.000 ευρώ, και βαριάς σωματικής βλάβης με ενδεχόμενο δόλο, με το ελαφρυντικό ότι συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μακρό χρονικό διάστημα μετά τις πράξεις του, και τον καταδίκασε σε συνολική ποινή φυλακίσεως τεσσάρων (4) ετών, μετατραπείσα σε χρηματική. Στο σκεπτικό

της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το δικάσαν Εφετείο, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευομένων, κατά το είδος τους, αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, κατά πλειοψηφίαν, ανελέγκτως, κατά λέξη, τα εξής: " ... αποδείχθηκε ότι: Η μηνύτρια Ε. Θ., η οποία ήδη απεβίωσε στις 18-9-2012, το έτος 2002 μετά από ψηλάφηση που έκανε η ίδια στο στήθος της διαπίστωσε την ύπαρξη όγκου και άρχισε έρευνα με γιατρούς τον χειμώνα του 2003, δεν ήθελε να αποδεχθεί ότι έπασχε από καρκίνο και έτσι άρχισε καθυστερημένα έρευνα. Επισκέφθηκε το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Πάτρας όπου της συνεστήθη από τον διευθυντή του νοσοκομείου, καθηγητή ιατρό η αφαίρεση του μαστού και δύο αδένων. Αυτή δεν ήθελε να δεχθεί την ασθένειά της και επειδή δεν μπορούσε να διαμείνει στην Πάτρα δεν προέβη στην επέμβαση. Τέλος Απριλίου του 2003, βρισκόταν στην Αθήνα, για υπηρεσιακούς λόγους και τότε επισκέφθηκε το νοσοκομείο "ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ" υποβλήθηκε σε μαστογραφία τον Μάιο και διαγνώσθηκε η ύπαρξη καρκίνου του κάτω τεταρτημορίου του δεξιού μαστού. Επισκέφθηκε αμέσως τον ειδικό μαστολόγο διευθυντή του τμήματος μαστού του νοσοκομείου αυτού, Ι. Μ., ο οποίος της συνέστησε να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση ολικής αφαίρεσης του μαστού αυτού και δύο αδένων διότι ήδη είχε προσβληθεί και ο ένας αδένας στη δεξιά μασχάλη. Ο καρκινικός όγκος χρονολογείτο από τετραετίας και ήταν μεγέθους 5 περίπου εκατοστών. Μετά δε την χειρουργική επέμβαση θα έπρεπε να υποβληθεί και σε χημειοθεραπεία. Παραπέμφθηκε στα εργαστήρια του νοσοκομείου για περαιτέρω εξετάσεις. Αυτή υποβλήθηκε σε σειρά ιατρικών εξετάσεων στο νοσοκομείο αυτό και περί τα τέλη Ιουνίου του έτους 2003 {σπινθηρογράφημα οστών, αιματολογικές} και σε διαγνωστικό κέντρο της Κέρκυρας {υπέρηχο άνω κάτω κοιλίας και αιματολογικές βιοχημικές} και διαπιστώθηκε ότι δεν υπήρχε διάχυση καρκινικών κυττάρων σε άλλα μέρη του σώματός της. Στο αντικαρκινικό νοσοκομείο "Άγιος Σάββας" διεκπεραιώθηκε η διαδικασία προγραμματισμού της εγχείρησης που της είχε συστηθεί, και ο χρόνος αναμονής ήταν 2-3 μήνες. Εκείνη θέλησε κατά το ενδιάμεσο χρονικό διάστημα να ερευνήσει αν υπήρχε άλλος τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματός της. Γνώριζε τον κατηγορούμενο διότι συναντιόντουσαν στη λίμνη Βουλιαγμένης στην οποία μετέβαιναν και οι δύο ως χειμερινοί κολυμβητές και είχε πληροφορηθεί από αυτόν ότι ασχολείται με την ολιστική ιατρική, χωρίς να έχουν εμβαθύνει στο θέμα. Τον επισκέφθηκε πρώτη φορά τον Μάιο του 2003 στο ιατρείο που διατηρούσε επί της οδού ... στη Νέα Σμύρνη. Τον πληροφόρησε ότι πάσχει από καρκίνο και ότι της είχε συσταθεί η άνω αντιμετώπιση του προβλήματός της από τους ιατρούς της κλασικής ιατρικής και αυτός ο οποίος είχε εγκαταστήσει στο ιατρείο του ένα μηχάνημα το οποίο ονομάζεται VEGA TEST την υπέβαλε σε τεστ με το μηχάνημα αυτό, με το οποίο όπως της εξήγησε μετρούσε την

ενεργειακή ροή των διαφόρων οργάνων του σώματος της με τη χρήση κρυστάλλων και ηλεκτρισμού. Την εξέτασε δε επί 4,5 ώρες. Της είπε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν καρκινικά κύτταρα. Της συνέστησε δε να μην ακολουθήσει τις ιατρικές συμβουλές για χειρουργική επέμβαση και χημειοθεραπεία, προκειμένου δε να την πείσει ότι δεν έπρεπε να ακολουθήσει την προταθείσα από τους θεράποντες ιατρούς της προηγουμένους ιατρικώς παραδεδεγμένη για την αντιμετώπιση του προβλήματός του θεραπεία, της είπε ότι αν το πρόβλημα αυτό το είχε κάποιο συγγενικό του πρόσωπο δεν θα το άφηνε να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση. Της είπε μάλιστα ότι αν υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση υπήρχε κίνδυνος μετάστασης του καρκίνου σε άλλα όργανα, διότι κατά την αφαίρεση του όγκου, που είναι περικλειστος σε έναν ιστό, τα καρκινικά κύτταρα υπάρχει κίνδυνος να διαχυθούν και σε άλλα όργανα και ότι οι χημειοθεραπείες θα εξασθενούσαν το ανοσοποιητικό της σύστημα. Την διαβεβαίωσε ρητά ότι θα θεραπευθεί από τον καρκίνο της, ακολουθώντας τις θεραπείες που αυτός της συνιστούσε, της μίλησε για αποτοξίνωση του οργανισμού της, της συνέστησε την διαρκή αποφυγή τροφίμων που είναι ασύμβατα με την ασθένειά της, της είπε ότι είναι αλλεργική σε ορισμένες τροφές και της συνέστησε αυστηρή διαίτα. Της είπε δε ότι το σύνολο των ενεργειών που της συνιστούσε θα βελτιώνε την κατάσταση της υγείας της και ότι τα καρκινικά της κύτταρα θα παρέμεναν στο επίπεδο των καρκινικών κυττάρων κάθε ανθρώπου. Η μηνύτρια ακολούθησε τις συμβουλές του κατηγορούμενου πιστά και την σκληρή διαίτα στην οποία την είχε υποβάλει, ελάμβανε δε τα διάφορα σκευάσματα τα οποία της χορηγούσε διάφορα άλατα, συμπληρώματα διατροφής βιταμίνες, ομοιοπαθητικά διάφορα λάδια, με μεγάλη περιεκτικότητα σε Ω 3 και ένζυμα. Τα σκευάσματα αυτά τα οποία συνταγογραφούσε ο κατηγορούμενος, εκυμαίνοντο κάθε φορά στο ποσό των 350 μέχρι 800 ευρώ, τα οποία δεν καλύπτονταν από το Δημόσιο, και τα κατέβαλε η ίδια από χρήματά της. Τα παιδιά της μηνύτριας είχαν αντίρρηση στο να ακολουθήσει η μητέρα τους τα προτεινόμενα από τον κατηγορούμενο αντί όσων της είχαν συστήσει οι θεράποντες ιατροί της τόσο στο νοσοκομείο της Πάτρας, όσο και στο νοσοκομείο "Άγιος Σάββας", αλλά και σε νοσοκομείο του Βελγίου στο οποίο είχε μεταβεί τον Νοέμβριο του 2003 η μηνύτρια για να έχει και άλλη γνώμη. Αυτή όμως η οποία φοβόταν να ακολουθήσει την διαδικασία που της είχε προταθεί και την ταλαιπωρία που θα υφίστατο ακολουθώντας της δεν τους άκουσε γιατί είχε πεισθεί από τον κατηγορούμενο ότι ακολουθώντας όσα εκείνος της πρότεινε θα θεραπευόταν από τον καρκίνο. Ήταν μάλιστα αυτός τόσο πειστικός ώστε, ενώ αυτή η οποία ήταν μία μορφωμένη και δραστήρια γυναίκα η οποία ερευνούσε για την μέθοδο που ακολουθούσε για την θεραπεία της ο κατηγορούμενος στο Internet

και σε διάφορα SITE και πουθενά δεν είχε δει ότι με μέθοδο αυτή θεραπεύεται ο καρκίνος. Πείσθηκε από τα λεγόμενα του κατηγορουμένου ότι θα θεραπευόταν από τον καρκίνο ακολουθώντας τα όσα εκείνος της πρότεινε. Αρχικά η μηνύτρια παρουσίασε σωματική ευεξία, γεγονός που οφειλόταν στο ότι είχε χάσει βάρος γιατί ήταν εύσωμη Αυτό ενίσχυσε την εμπιστοσύνη της προς τον κατηγορούμενο. Ο κατηγορούμενος δεν επέτρεπε στην μηνύτρια να υποβάλλεται σε μαστογραφία για την παρακολούθηση της νόσου της αλλά απλά σε υπέρηχο, που δεν ήταν η ενδεδειγμένη εξέταση για να ερευνηθεί η εξέλιξη της νόσου. Το τέλος του 2004, άρχισε να παρουσιάζεται μία κοκκινίλα και τράβηγμα του δέρματος στο στήθος της μηνύτριας. Ο κατηγορούμενος το είδε και πάλι την καθυσάχασε παραπλανώντας την ότι δήθεν το σώμα της αποβάλλει το καρκίνωμα. Έπαιρνε μάλιστα και φωτογραφίες της, τις οποίες όπως της έλεγε θα τις παρουσίαζε σε παγκόσμιο ιατρικό συνέδριο. Από τον Οκτώβριο του 2005 μετά τον θάνατο φίλης της από μεταστατικό καρκίνο, στην οποία αυτή είχε συστήσει τον κατηγορούμενο άρχισε να έχει αμφιβολίες για το αν η μέθοδος που ακολουθούσε για την θεραπεία της από την ασθένειά της ήταν η σωστή. Επειδή όμως ο κατηγορούμενος δεν της επέτρεπε να υποβληθεί σε ακτινοβολίες δεν μπορούσε να διαπιστώσει ποια ήταν η κατάσταση του όγκου. Ο γενόμενος έλεγχος με υπερήχους δεν έδειχνε αύξηση του όγκου. Το έτος 2006 η μηνύτρια άρχισε να αισθάνεται κόπωση και να εμφανίζει δύσπνοια. Ο κατηγορούμενος την καθυσάχαζε λέγοντάς της ότι αυτό είναι αλλεργία από ευρωμύκητες λόγω του κλίματος της Κέρκυρας στην οποία αυτή ζούσε και η μηνύτρια πείσθηκε περί αυτού έχοντάς του εμπιστοσύνη. Το στήθος της είχε εξέλκωμα και ο κατηγορούμενος, ο οποίος όπως προεκτέθηκε της έλεγε ότι το σώμα της αποβάλλει τον καρκίνο, της έδιδε Γερμανικές αλοιφές. Τον Σεπτέμβριο του 2006 ο κατηγορούμενος την έστειλε σε έναν πελάτη του γιατρό πλαστικό χειρουργό που ονομαζόταν Κ. για να αφαιρέσει μόνο τον καρκινικό όγκο. Εκείνος τον οποίο επισκέφθηκε όταν την εξέτασε θορυβήθηκε και την παρέπεμψε σε ειδικό χειρουργό που ονομάζεται Ρ., ο οποίος μόλις την εξέτασε της ανέφερε ότι ο καρκίνος ήταν σε προχωρημένο στάδιο, της μίλησε για πιθανές μεταστάσεις και της συνέστησε να ακολουθήσει την κλασική ιατρική. Η μηνύτρια όμως η οποία βρισκόταν σε απόγνωση εξακολουθούσε να επισκέπτεται καθημερινά τον κατηγορούμενο, ο οποίος της έκανε ενέσεις ξυλοκαΐνης στο στήθος. Στη συνέχεια αυτή έκανε και πάλι υπέρηχο σε κάποιον γιατρό που της είχε συστήσει ο ίδιος ο κατηγορούμενος ο οποίος όταν είδε το αποτέλεσμα θορυβήθηκε και πήρε αμέσως τηλέφωνο τον κατηγορούμενο ο οποίος τότε της συνέστησε να μεταβεί στο νοσοκομείο "ΣΩΤΗΡΙΑ" για αφαίρεση υγρού από τον πνεύμονα, όπως της είπε. Εκείνη εισήχθη στο νοσοκομείο αυτό όπου κατέρρευσε. Το οξυγόνο είχε πέσει στο αίμα της

και αυτή ήταν σχεδόν σε κώμα. Έγιναν ιστολογικές εξετάσεις και διαπιστώθηκε ότι υπήρχε μετάσταση του καρκίνου στους πνεύμονες, στα οστά, στο κεφάλι, και πιθανόν και στις ωθήκες. Και πάλι ο κατηγορούμενος την απέτρεπε από την χημειοθεραπεία. Η μηνύτρια ανέκτησε την κοινή λογική και ακολούθησε τις θεραπευτικές μεθόδους που της συνέστησαν οι θεράποντες ιατροί της κλασικής ιατρικής και άρχισε από τον χειμώνα του 2006 να υποβάλλεται σε χημειοθεραπεία. Αυτή επισκεπτόταν τον κατηγορούμενο μία φορά το έτος 2003 από 1-4 φορές το μήνα, το 2004 από 1-3 φορές το μήνα, το 2005 από 1-4 φορές το μήνα και το και το έτος 2006 από 1-5 φορές το μήνα. Η κάθε εξέταση διαρκούσε 2-4 ώρες και αυτός αμειβόταν με χρονοχρέωση η οποία ανερχόταν αρχικά σε 135 ευρώ και στη συνέχεια σε 145 ευρώ. Ο κατηγορούμενος συνταγογραφούσε τα σκευάσματα που συνιστούσε να λάβει αυτή, όμως ελάχιστα προμηθευόταν αυτή από φαρμακείο γιατί τα αγόραζε από ίδιο της τα παρέδιδε η γραμματέας του. Τα σκευάσματα αυτά ήταν ειδικότερα GTF -CHROMIUM ... Ο κατηγορούμενος εισέπραττε τις αμοιβές του χωρίς να της χορηγεί αποδείξεις. Καθ' όλο το διάστημα που η μηνύτρια επισκεπτόταν τον κατηγορούμενο και ακολούθησε την θεραπεία που αυτός της συνέστησε η μηνύτρια του κατέβαλε συνολικά το ποσό των 28150 ευρώ για αμοιβές του και το συνολικό ποσό των 60200. Ειδικότερα αυτή κατέβαλε για αμοιβές και σκευάσματα τα πιο κάτω ποσά κάθε μήνα ... Με σκοπό να αποσπάσει ο κατηγορούμενος από την μηνύτρια το άνω ποσό για αμοιβές του και για χορήγηση σκευασμάτων εκμεταλλευόμενος το γεγονός ότι αυτή ένιωθε φόβο να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση και χημειοθεραπεία, έπεισε αυτήν όταν για πρώτη φορά τον επισκέφθηκε μαζί με την κόρη της ισχυριζόμενος ψευδές γεγονός προς αυτήν, ότι δηλαδή αυτός είχε την δυνατότητα να την θεραπεύσει από τον καρκίνο που έπασχε, ενώ γνώριζε ότι η μέθοδος που εφήρμοζε δεν είχε τέτοια δυνατότητα. Προκειμένου να διατηρήσει την πλάνη της μηνύτριας περί της δυνατότητάς του να την θεραπεύσει από τον καρκίνο κατά τη διάρκεια του άνω χρονικού διαστήματος, προκειμένου να εξακολουθεί η μηνύτρια να επισκέπτεται το ιατρείο του και να καταβάλει τις υψηλές αμοιβές που εκείνος ελάμβανε, χωρίς μάλιστα να δίδει αποδείξεις και να εισπράττει τα χρήματα από τα φάρμακα που αυτός της χορηγούσε και, προκειμένου να εξακολουθήσει να διατηρείται η πλάνη που της είχε δημιουργήσει αυτός ότι δηλαδή η μέθοδος που ακολουθούσε μπορούσε να θεραπεύσει τον καρκίνο, της έλεγε ότι υπάρχει βελτίωση ενώ δεν την υπέβαλε στις ενδεδειγμένες ιατρικές εξετάσεις που θα εμφάνιζαν την πορεία της νόσου, όπως είναι η μαστογραφία και η αξονική τομογραφία. Όταν δε ο καρκίνος άρχισε να εξελκώνεται της έλεγε πως το σώμα της τον αποβάλλει, ακόμη και όταν ήδη είχαν γίνει μεταστάσεις για την αναπνευστική δυσφορία που ένιωθε της

έλεγε πως οφείλεται σε ευρωμύκητες. Προκειμένου να εδραιωθεί η πεπλανημένη εντύπωση της μηνύτριας ότι η μέθοδος που ακολουθούσε ο κατηγορούμενος είχε τη δυνατότητα να την θεραπεύσει της έλεγε ότι έχει ασχοληθεί και με άλλες περιπτώσεις καρκινοπαθών αλλά αυτή ήταν η πρώτη που αναλάμβανε εξ αρχής, και ότι την περίπτωση της θα παρουσίαζε σε παγκόσμιο ιατρικό συνέδριο, ελάμβανε δε για τον σκοπό αυτό φωτογραφίες της και όταν ακόμη ο καρκίνος είχε εξελκωθεί και με τον τρόπο αυτό καθυσούχαζε τις τυχόν ανησυχίες, που θα μπορούσε να έχει η μηνύτρια για την πορεία της ασθενείας της και ενίσχυε σ' αυτήν την ψευδή και εσφαλμένη πεποίθηση που της είχε δημιουργήσει ότι η μέθοδος που ακολουθούσε ήταν ενδεδειγμένη για την θεραπεία της και με αυτή μπορούσε να θεραπευθεί ο καρκίνος, ενώ όπως προεκτέθηκε το γεγονός αυτό ήταν ψευδές και αυτό το γνώριζε ο κατηγορούμενος και παρά ταύτα το ισχυρίσθηκε, προκειμένου να αποκτήσει παράνομο περιουσιακό όφελος σε βάρος της περιουσίας της μηνύτριας την οποία ζημίωσε κατά το άνω ποσό, το οποίο εκείνος ωφελήθηκε, αφού αυτή αν γνώριζε ότι η μέθοδος του κατηγορουμένου δεν μπορούσε να θεραπεύσει τον καρκίνο από τον οποίο έπασχε θα ακολουθούσε την θεραπεία που της είχε προταθεί από τους θεράποντες ιατρούς της κλασικής ιατρικής και δεν θα κατέβαλε κανένα ποσό στον κατηγορούμενο ούτε για αμοιβές ούτε και για σκευάσματα. Το γεγονός ότι η μηνύτρια κατά το αρχικό στάδιο ένωσε κάποια ευεξία λαμβάνοντας τα σκευάσματα του κατηγορουμένου, δεν ασκεί καμία επιρροή αφού αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι είχε χάσει βάρος, το οποίο δεν ήταν αυτό που επεδίωκε η μηνύτρια όταν επισκεπτόταν το ιατρείο του κατηγορουμένου και κατέβαλε σ' αυτόν τα χρήματά της για αμοιβές του και σκευάσματα. Δεν θα ελάμβανε δε αυτή ούτε τα σκευάσματα αυτά και δεν θα κατέβαλε κανένα ποσό για την αγορά τους αν γνώριζε ότι δεν μπορούσαν να την θεραπεύσουν από τον καρκίνο, το οποίο ήταν αυτό που αυτή επεδίωκε. Ο κατηγορούμενος γνώριζε όπως προεκτέθηκε ότι η μέθοδός του δεν μπορούσε να θεραπεύσει τον καρκίνο από τον οποίο έπασχε η μηνύτρια όπως και ο ίδιος απολογούμενος ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου το δέχθηκε. Παρά ταύτα όμως το ισχυρίσθηκε στην μηνύτρια όπως προκύπτει από την κατάθεση της ίδιας ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου η οποία περιέχεται στα πρακτικά της εκκαλουμένης που αναγνώσθηκαν. Ισχυρίσθηκε ο κατηγορούμενος ότι αυτός ανέλαβε να ενισχύσει τον οργανισμό της μηνύτριας για να έχει καλύτερη εξέλιξη η νόσος και ότι αυτή δεν ήθελε να χειρουργηθεί και αυτός δεν την εμπόδισε. Οι ισχυρισμοί του αυτοί διαψεύδονται από την προαναφερθείσα κατάθεση της μηνύτριας, η οποία κατέθεσε ότι της είχε πει πως αν επρόκειτο για συγγενικό του πρόσωπο δεν θα το άφηνε να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση για τον κίνδυνο μετάστασης του καρκίνου, το οποίο ενίσχυε ακόμη περισσότερο τον φόβο που ένιωθε ήδη

αυτή για την χειρουργική επέμβαση, που της είχε προταθεί και η οποία ήταν η μόνη ιατρικώς παραδεδεγμένη θεραπευτική μέθοδος για την αντιμετώπιση της ασθένειάς της. Το ότι ο κατηγορούμενος απέτρεπε την μηνύτρια να ακολουθήσει προταθείσα από τους θεράποντες ιατρούς της χειρουργική επέμβαση και χημειοθεραπεία προκύπτει και από την κατάθεση της μάρτυρα Ε. Λ., κόρης της μηνύτριας, με την οποία είχε πάει μαζί στο ιατρείο του κατηγορουμένου κατά την πρώτη επίσκεψη και η οποία κατέθεσε ότι τους είπε πως έπρεπε να εξαλείψουν τον καρκίνο με τις δικές του μεθόδους και ότι αυτός είχε διαβεβαιώσει την ίδια ότι θα εξαλείψει τον καρκίνο στην ρίζα του. Επίσης από την κατάθεση της μάρτυρα αυτής αλλά και της μητέρας της προκύπτει ότι ο κατηγορούμενος απέτρεπε αυτήν να ακολουθήσει την κλασική ιατρική, αφού της έλεγε ή θα κάνεις τα δικά μου ή θα πας στους άλλους. Μία φίλη της η Μ. Δ., η οποία είχε και αυτή καρκίνο είχε ακολουθήσει για την αντιμετώπισή του την κλασική ιατρική, είχε κάνει ριζική μαστεκτομή και στη συνέχεια έγινε μετάσταση του καρκίνου. Έπεφταν οι καρκινικοί δείκτες και σταμάτησε τις χημειοθεραπείες. Τότε επισκέφθηκε με τον σύζυγό της στην Κέρκυρα την μηνύτρια, η οποία τους είχε ενημερώσει ότι ακολουθούσε άλλη μέθοδο ίασης του καρκίνου και τους συνέστησε τον κατηγορούμενο, τον οποίο αυτοί επισκέφθηκαν. Ακολούθησαν όσα εκείνος συνέστησε από τις αρχές του 2005 μέχρι τον Οκτώβριο του 2005, διότι αυτή απεβίωσε. Ο κατηγορούμενος της είχε πει ότι ή θα ακολουθήσει την κλασική ιατρική ή τη δική του θεραπεία. Της έλεγε ότι τα πράγματα πήγαιναν καλά, ενώ αυτό δεν ήταν αληθές αφού αυτή ενώ επισκεπτόταν τον κατηγορούμενο από τις αρχές του 2005 εμφάνισε τον Μάιο του ίδιου έτους μετάσταση στο συκώτι. Οι καρκινικοί δείκτες ανέβαιναν ενώ ακολουθούσε την θεραπεία του κατηγορουμένου και όταν ρωτήθηκε αυτός από τον σύζυγό της 19 ημέρες προ του θανάτου της γιατί ανεβαίνουν οι καρκινικοί δείκτες, του απήντησε ότι οφείλεται σε γεωδυναμικό στρες και τον έβαλε να αλλάξει την θέση του κρεβατιού της συζύγου του, το οποίο και έκανε. Η ασθενής αυτή δαπάνησε ελπίζοντας στην βελτίωση της κατάστασης της υγείας της στον κατηγορούμενο όπως την είχε πείσει ότι θα συμβεί για ιατρικές αμοιβές και σκευάσματα τα οποία και αυτήν προμήθευε ο ίδιος το συνολικό ποσό των 1600 ευρώ. Ο κατηγορούμενος ο οποίος είναι ιατρός, όπως προεκτέθηκε έπεισε την μηνύτρια να ακολουθήσει την δική του μέθοδο μολονότι γνώριζε ότι αυτή δεν ήταν η ενδεδειγμένη κατά παράβαση του κώδικα ιατρικής δεοντολογίας {N3418/2005} κατά τον οποίο έπρεπε να εφαρμόσει τους κανόνες της τεκμηριωμένης ιατρικής επιστήμης και να παραλείπει μεθόδους που δεν είναι αναγνωρισμένες ως αποτελεσματικές για την θεραπεία του καρκίνου από την διεθνή επιστημονική κοινότητα, όπως έπραξε εν προκειμένω, αφού άλλωστε η ειδικότητά του ήταν αυτή του

ωτορινολαρυγγολόγου και με την ειδικότητα αυτή ήταν εγγεγραμμένος στα μητρώα του ιατρικού συλλόγου. Με τις ενέργειές του αυτές αποδέχθηκε το ενδεχόμενο την διακινδύνευση να υποστεί η μηνύτρια βαριά σωματική βλάβη της υγείας της με την δυσμενή για αυτήν εξέλιξη της νόσου της και ήδη υπέστη αυτή τις προαναφερθείσες μεταστάσεις που κατέστησαν την νόσο μη ιάσιμη και μείωσαν το προσδόκιμο της ζωής της ήδη δε αυτή όπως προεκτέθηκε απεβίωσε, ενώ γνώριζε ως ιατρός ότι αν αυτή είχε χειρουργηθεί και υποβληθεί σε χημειοθεραπεία η περίπτωση της κατά τα στατιστικά δεδομένα θα ήταν ιάσιμη σε ποσοστό 95%. Σύμφωνα με τα προεκτεθέντα πρέπει ο κατηγορούμενος να κηρυχθεί ένοχος των αποδιδόμενων σ' αυτόν με το διατακτικό της εκκαλουμένης πράξεων της απάτης από την οποία η συνολική ζημία της μηνύτρια υπερέβη το ποσό των 73000 ευρώ και αντίστοιχη ήταν και η ωφέλειά του. Διαπράττει δε αυτός την άνω πράξη κατ' επάγγελμα, με σκοπό τον πορισμό εισοδήματος όπως προκύπτει από το γεγονός της επανειλημμένης τέλεσης αυτής, αφού ψευδή περιστατικά προκειμένου να εισπράξει το προαναφερθέν ποσό επικαλέσθηκε όπως έχει προεκτεθεί και σε βάρος της Μ. Δ., στην οποία υποστήριξε ότι είχε δυνατότητα να βελτιώσει την κατάσταση της υγείας της σχετικά με τον καρκίνο, ενώ δεν είχε τέτοια δυνατότητα με τις μεθόδους που ακολουθούσε και τα σκευάσματα που της χορήγησε".

Με αυτά που δέχθηκε, το Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των άνω εγκλημάτων της κακουργηματικής απάτης και της βαριάς σωματικής βλάβης, για τα οποία καταδικάσθηκε ο αναιρεσείων, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 386 παρ. 1 και 3 (όπως ισχύουν) και 310 παρ. 1 εδ. α του ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, με ελλιπή, δηλαδή, ή αντιφατική αιτιολογία. Οι μερικότερες αντίθετες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος είναι αβάσιμες, αφού: α) Με την παραδοχή ότι ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος διαβεβαίωσε την παθούσα ότι ειδικευόταν σε εναλλακτικές μορφές θεραπείας ιατρικών νοσημάτων και ότι, με τις μεθόδους του, είχε την ικανότητα να τη θεραπεύσει από τον καρκίνο, από τον οποίο έπασχε, έγινε δεκτό ότι οι διαβεβαιώσεις αυτές ανάγονταν στο παρόν και όχι στο μέλλον, έγιναν δε αυτές κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να

δημιουργούν στην παθούσα την εντύπωση ότι αυτή θα θεραπευόταν από τον καρκίνο. β) Σαφώς εκτίθενται όλες οι ενέργειες του αναιρεσειόντος, οι οποίες προκάλεσαν στην παθούσα τη σωματική της βλάβη, το είδος της οποίας προσδιορίζεται, ήτοι ότι αυτός απέτρεψε την παθούσα από την προσφυγή στις μεθόδους της κλασσικής ιατρικής και της εφάρμοσε μη ενδεδειγμένη θεραπεία, με αποτέλεσμα τις επάλληλες μεταστάσεις του καρκινικού όγκου του μαστού, ο οποίος, αν η παθούσα είχε χειρουργηθεί και είχε υποβληθεί σε χημειοθεραπεία, θα ήταν ιάσιμος σε ποσοστό 95%, σε άλλα ζωτικά όργανα. Αιτιολογείται, δηλαδή, ότι η συμπεριφορά του αναιρεσειόντος συνδέεται αιτιωδώς με τις μεταστάσεις του καρκίνου. γ) Επαρκώς αιτιολογείται και η συνδρομή της επιβαρυντικής περιστάσεως της κατ' επάγγελμα τελέσεως της πράξεως της απάτης με την παραδοχή ότι ο αναιρεσειών την τέλεσε επανειλημμένα (σε βάρος και άλλης ασθενούς, της Μ. Δ.). Επομένως, οι, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε και Δ, αντιστοίχως, του ΚΠοινΔ, πρώτος και δεύτερος λόγοι του δικογράφου των παραδεκτών ασκηθέντων (ενόψει του ότι η ένδικη αίτηση αναιρέσεως περιέχει παραδεκτό λόγο αναιρέσεως) προσθέτων λόγων, που κατατέθηκαν εμπρόθεσμα (την 11.3.2014) και κατά τις νόμιμες διατυπώσεις (άρθρο 509 παρ. 2 του ΚΠοινΔ), είναι αβάσιμοι. Οι, εμπριεχόμενες στους ως άνω λόγους, αιτιάσεις περί εσφαλμένης εκτιμήσεως αποδεικτικών μέσων, ότι, δηλαδή, τα γενόμενα δεκτά (πίνακας αμοιβών και κόστους παρασκευασμάτων, ότι ο αναιρεσειών εισέπραξε τα αντίστοιχα ποσά, ότι οι αμοιβές που λάμβανε αυτός ήταν αποτέλεσμα των ως άνω ψευδών παραστάσεών του, κ.λπ.) δεν προκύπτουν από κάποιο αποδεικτικό μέσο, είναι απαράδεκτες, γιατί, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττουν την, αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα, κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ΠΚ, "αν από την τέλεση της πράξης έως την αμετάκλητη εκδίκασή της ίσχυσαν δύο ή περισσότεροι νόμοι, εφαρμόζεται αυτός που περιέχει τις ευμενέστερες για τον κατηγορούμενο διατάξεις". Περαιτέρω, υπέρβαση εξουσίας, η οποία ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Η' του ΚΠοινΔ λόγο αναιρέσεως, υπάρχει όταν το δικαστήριο άσκησε δικαιοδοσία που δεν του δίνει ο νόμος. Η υπέρβαση εξουσίας απαντάται είτε ως θετική είτε ως αρνητική. Θετική υπέρβαση υπάρχει όταν το δικαστήριο αποφάσισε για ζήτημα που δεν υπαγόταν στη δικαιοδοσία του, ενώ αρνητική όταν παρέλειψε να αποφασίσει για ζήτημα που είχε υποχρέωση στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του, όπως, π.χ., όταν, ενώ, μετά την έκδοση της πρωτόδικης αποφάσεως, εκδόθηκε νόμος που περιέχει για τον κατηγορούμενο ευμενέστερες διατάξεις, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εφάρμοσε τον προηγούμενο νόμο. Στην προκειμένη περίπτωση, μετά την

έκδοση της πρωτόδικης 4488 Α, 4770/2010 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Κακουργημάτων) Αθηνών δημοσιεύθηκε ο ν. 4055/2012, η ισχύς του οποίου άρχισε από 2.4.2012 (πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως), με το άρθρο 25 του οποίου αναπροσαρμόσθηκε το ποσό που προσδίδει στην απάτη κακουργηματικό χαρακτήρα αν αυτή τελείται κατ' επάγγελμα, από 15.000 ευρώ σε 30.000 ευρώ. Η διάταξη αυτή είναι ευνοϊκότερη της προηγούμενης ρυθμίσεως, καθόσον αυξάνονται τα ποσοτικά όρια για να προσλάβει η απάτη που τελείται κατ' επάγγελμα κακουργηματική μορφή, και, επομένως, εφαρμόζεται και για τις πράξεις που τελέστηκαν πριν από την έναρξη της εφαρμογής της και δεν έχουν εκδικασθεί αμετακλήτως. Όμως, η αποδιδόμενη στον αναιρεσείοντα - κατηγορούμενο απάτη εξακολουθεί, και μετά την έκδοση του ν. 4055/2012, να φέρει κακουργηματικό χαρακτήρα, αφού, κατά τις παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το συνολικό όφελος αυτού και η αντίστοιχη συνολική ζημία της παθούσας ανέρχονται στο ποσό των 88.350 ευρώ, ήτοι υπερβαίνουν το νέο ποσοτικό όριο της κατ' επάγγελμα τελέσεως των 30.000 ευρώ. Το ότι, με τον αυτό νόμο αναπροσαρμόσθηκε και το ποσό των 73.000 ευρώ, που προβλέπεται στο εδ. β της παρ. 3 του άρθρου 386 του ΠΚ για το χαρακτηρισμό της απάτης, χωρίς επιβαρυντικές περιστάσεις, ως κακουργήματος, σε 120.000 ευρώ, δεν ασκεί επιρροή, αφού η απάτη παραμένει κακούργημα με βάση το εδ. α. Επομένως, η μη εφαρμογή από το Πενταμελές Εφετείο των διατάξεων του νεότερου ως άνω νόμου δεν ασκεί επιρροή και αυτό, καταδικάζοντας τον αναιρεσείοντα για κακουργηματική απάτη, δεν υπερέβη της εξουσία του, ο δε, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Η του ΚΠοινΔ, μοναδικός λόγος αναιρέσεως του κυρίου δικογράφου της αιτήσεως, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα, είναι αβάσιμος.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η κρινόμενη αίτηση και οι πρόσθετοι αυτής λόγοι και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠοινΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 27 Δεκεμβρίου 2013 (με αριθ. πρωτ. 9440/2013) αίτηση (δήλωση) του Θ. Χ. του Μ. μετά των από 11 Μαρτίου 2014 προσθέτων αυτής λόγων, για αναίρεση της 874/2013 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών. Και

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα από διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 9 Απριλίου 2014.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 7 Μαΐου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ